

Εταιρεία Ανάπτυξης Παιχνιδιών

ΦΙΛΟΙ;

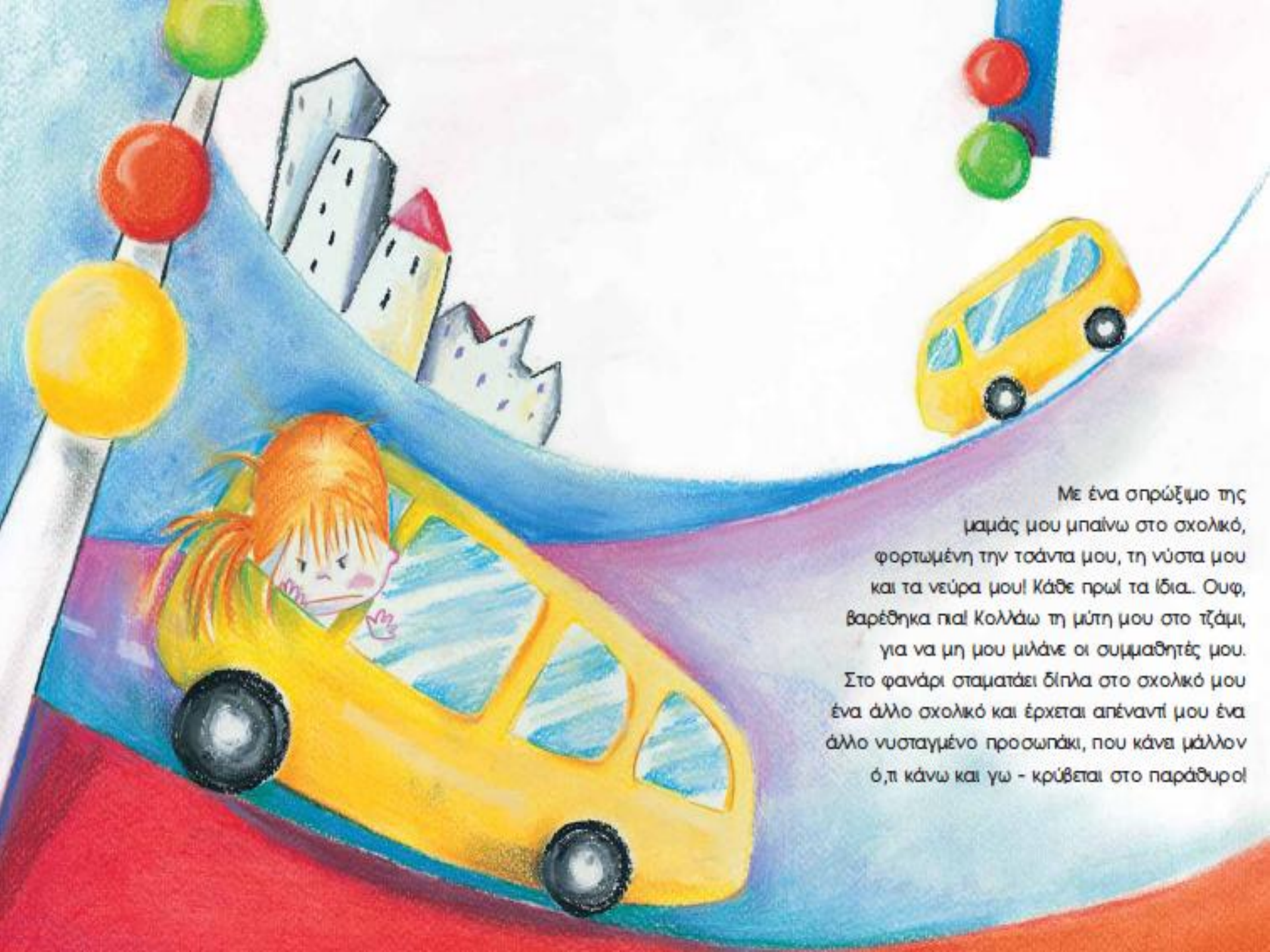
...ΦΩΣ

ΦΑΝΑΡΙ

Εικονογράφηση: Μαρία Τζαμουρά

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

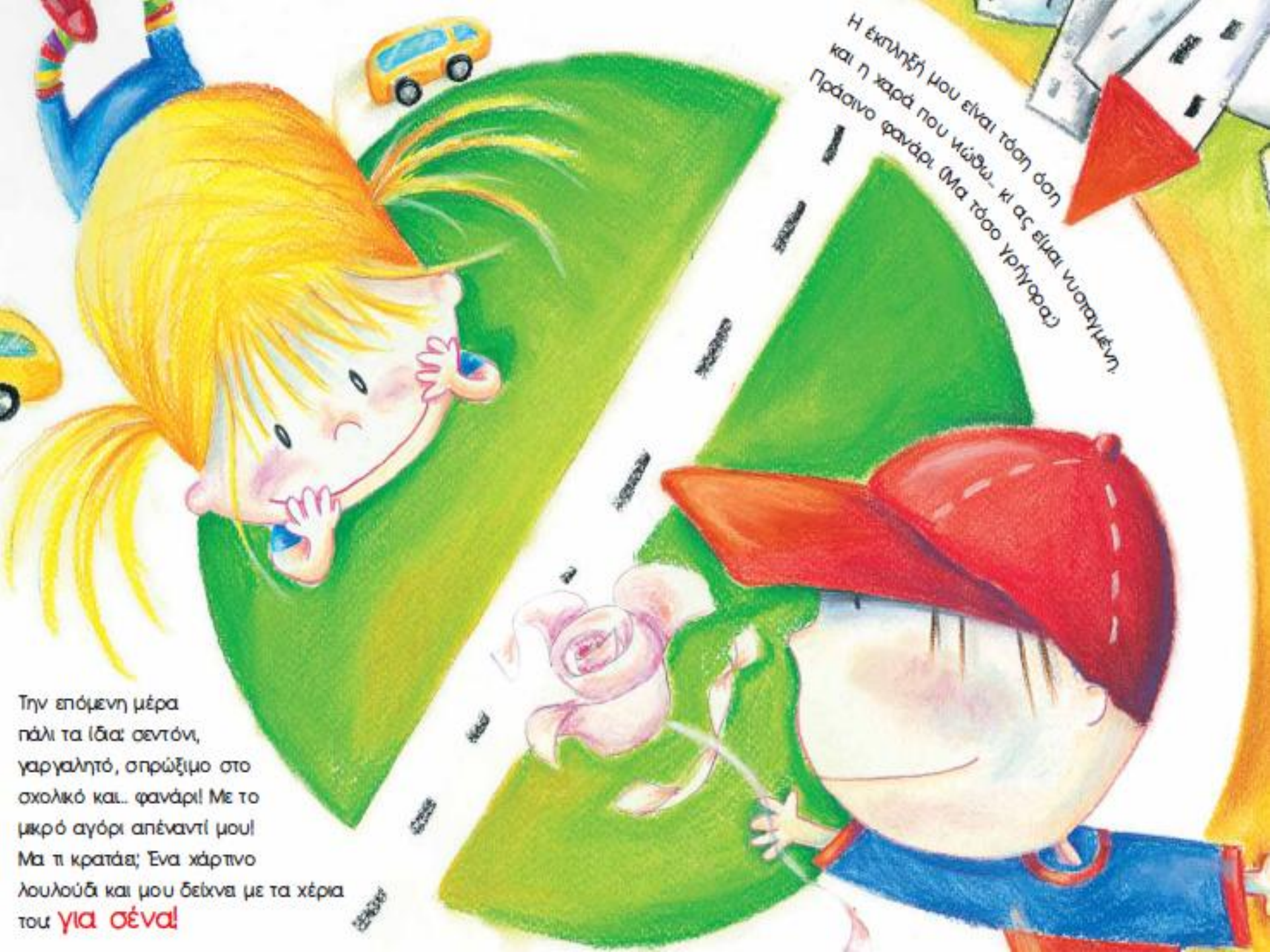
Με ένα σπρώξιμο της
μαμάς μου μπαίνω στο σχολικό,
φορτωμένη την τσάντα μου, τη νύστα μου
και τα νεύρα μου! Κάθε πρωί τα ίδια. Ουφ,
βαρέθηκα πια! Κολλάω τη μύτη μου στο τζάμι,
για να μη μου μιλάνε οι συμμαθητές μου.
Στο φανάρι σταματάει δίπλα στο σχολικό μου
ένα άλλο σχολικό και έρχεται απέναντί μου ένα
άλλο νυσταγμένο προσωπάκι, που κάνει μάλλον
ό,τι κάνω και γω - κρύβεται στο παράθυρο!

Ντροπισαμένη, το μιμούμαι για να μη με νομίσω και ..αγενή!!!
Το φανάρι γίνεται πράσινο και κανόμαστε, ο καθένας στη
δικιά του διαδρομή προς το σχολείο του.

Το παιδί απέναντί μου είναι ένα αγόρι της ηλικίας μου, με ένα κόκκινο τζόκει καπελάκι. Πάει να χασμουρηθεί, αλλά με βλέπει που το κοιτάζω και το τεράστιο χασμουρητό του μετατρέπεται σε τεράστιο χαμόγελο! Όχου!!! Πού μπλέξαμε...!! Ούτε εδώ δε θα βρω ηουχία!! Έννοια σου και ξέρω εγώ πώς θα σε ξεφορτωθώ μια και καλή! Σηκώνω βιαστικά το χέρι μου, με σκοπό να κάνω τη γνωστή ελληνική χειρονομία με ορθάνοικτα όλα μου τα δάχτυλα.. αλλά ... το αγόρι απέναντι, σαν σε καθρέφτη, κάνει το ίδιο, μόνο που.. κουνάει χαρωπά το χεράκι του δεξιά αριστερά και με χαιρετάει.

Η έκπληξή μου είναι τόσο όση
και η χαρά που νιώθω... κι ας είμαι νυσταγμένη.
Πράσινο φανάρι. (Μα τόσο γρήγορα)

Την επόμενη μέρα
πάλι τα ίδια σεντόνια,
γαργαλητό, σπρώξιμο στο
σχολικό και... φανάρι! Με το
μικρό αγόρι απέναντί μου!
Μα τι κρατάει; Ένα χάρτινο
λουλούδι και μου δείχνει με τα χέρια
του **για σένα!**

Σήμερα είμαι προετοιμασμένη. Το σκεφτόμουν όλη τη νύχτα... Τόσο, που ξέχασα να νευριάσω με το σεντόνι, το γαργαλητό, το σπρώξιμο και τα λοιπά και τα λοιπά. Έχω φτιάξει μια γιρλάντα με ανθρωπάκια που χορεύουν χέρι χέρι, γιατί σήμερα στο σχολείο θα κάνουμε χορό. Είμαι σίγουρη ότι θα καταλάβει.

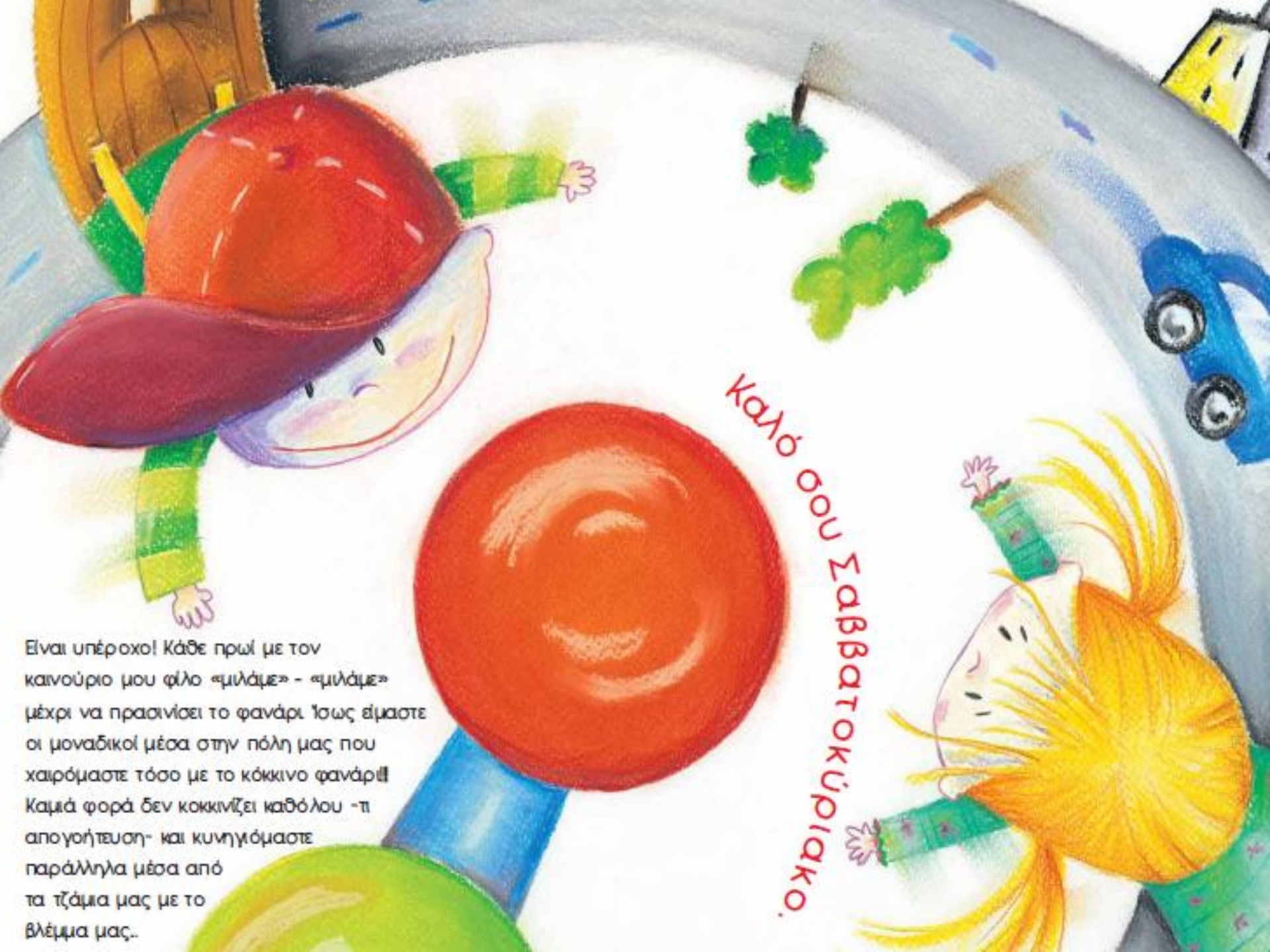

Επιτέλους
ΚΟΚΚΙΝΟ!!

«Τι να σημαίνει ένα ζωγραφιστό σκυλάκι με ένα φινόγκο στο πόδι; Α, κατάλαβα! Το σκυλάκι σου το χτύπησε αυτοκίνητο. Μη λυπάσαι! Δες αυτό το ζωγραφιστό παγωτό! Γιατί κρατάς το μάγουλό σου και κουνάς το κεφάλι σου; Πονάει το δόντι σου και θα πας στο γιατρό, ε; Εγώ σήμερα έχω ένα δύσκολο μάθημα με ΤΡΙΓΩΝΑ. Βλέπεις αυτή τη σακούλα με τις καραμέλες; Ναι, ναι, έχω τα γενέθλιά μου σήμερα και θα τις μοιράσω στους συμμαθητές μου! Τι γράφεις τώρα; Γιώργος; Εγώ είμαι η Ιομήνη...»

Καλό σου Σαββατοκύριακο.

Είναι υπέροχο! Κάθε πρωί με τον καινούριο μου φίλο «μιλάμε» - «μιλάμε» μέχρι να πρασινίσει το φανάρι. Ίσως είμαστε οι μοναδικοί μέσα στην πόλη μας που χαιρόμαστε τόσο με το κόκκινο φανάρι! Καμιά φορά δεν κοκκινίζει καθόλου -τι απογοήτευση- και κυνηγιόμαστε παράλληλα μέσα από τα τζάμια μας με το βλέμμα μας..

Σήμερα έχουμε επίσκεψη στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας!
Όχου, πώς το βαριέμαι!!! Την πρώτη φορά μού άρεσε να
βλέπω τους τεράστιους σκελετούς δεινοσαύρων και τα
ζώα που ζούσαν τα παλιά
χρόνια. αλλά βαρέθηκα πια!
Τώρα μ' αρέσει περισσότερο
να γλιστρώ αθόρυβα στο
γαλισμένο πάτωμα του
μουσείου ως την άλλη άκρη της
κάθε τεράστιας αίθουσας.
Σίγουρα κάποιος θα φωνάξει
«Στπ... Παλιόπαιδα. Δείξτε λίγο σεβασμό!».

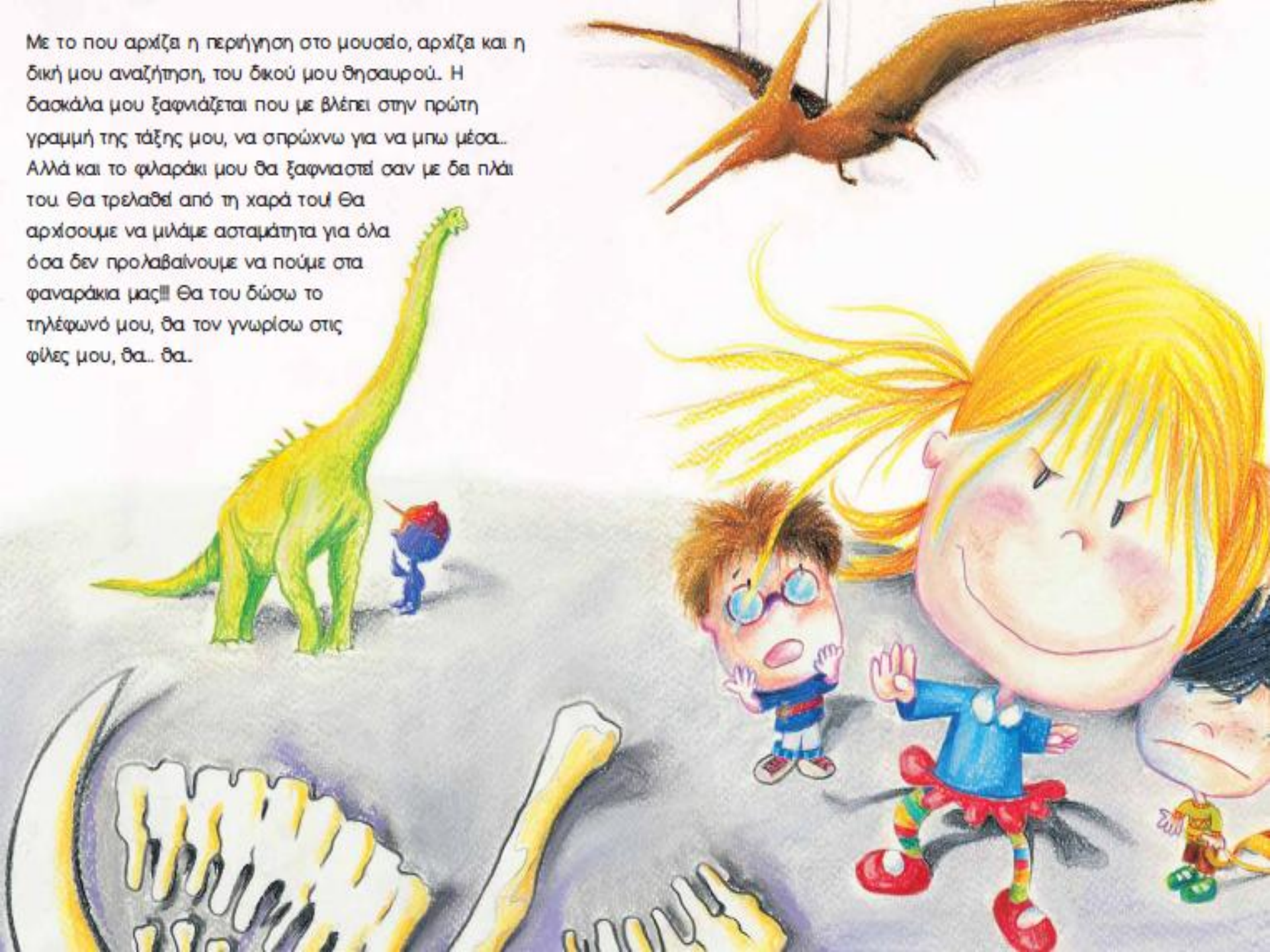

Όε, χε, δεν είναι διασκεδαστικό;) Φτάνουμε στο μουσείο.
Μα τι βλέπουν τα μάτια μου; Ποια καλή πράξη έκανα και
ανταμείβομαι σήμερα; Το σχολικό του φίλου μου είναι
σταματημένο έξω από το μουσείο. Θα είναι ΜΕΣΑ!!
Εμπέλους, θα δω το Γιώργο
από κοντά!

Ζήτωωω!!!

Με το που αρχίζει η περιήγηση στο μουσείο, αρχίζει και η δική μου αναζήτηση, του δικού μου θησαυρού. Η δασκάλα μου ξαφνιάζεται που με βλέπει στην πρώτη γραμμή της τάξης μου, να σπρώχνω για να μπω μέσα.. Αλλά και το φιλαράκι μου θα ξαφνιαστεί σαν με δει πλάι του. Θα τρελαθεί από τη χαρά του! Θα αρχίσουμε να μιλάμε ασταμάτητα για όλα όσα δεν προλαβαίνουμε να πούμε στα φαναράκια μας!!! Θα του δώσω το τηλέφωνό μου, θα τον γνωρίσω στις φίλες μου, θα.. θα..

Όμως τι συμβαίνει; Γιατί η
δασκάλα μάς τραβάει
και μας κάνει νόημα
να ησυχάσουμε, να
κάνουμε απόλυτη
ησυχία; Μια ομάδα
παιδιών έχει κάνει
ένα ημικύκλιο και στο
κέντρο του ένας μεγάλος
κάνει νεύματα με τα χέρια του.

Σαν πουλί... Άηχα...

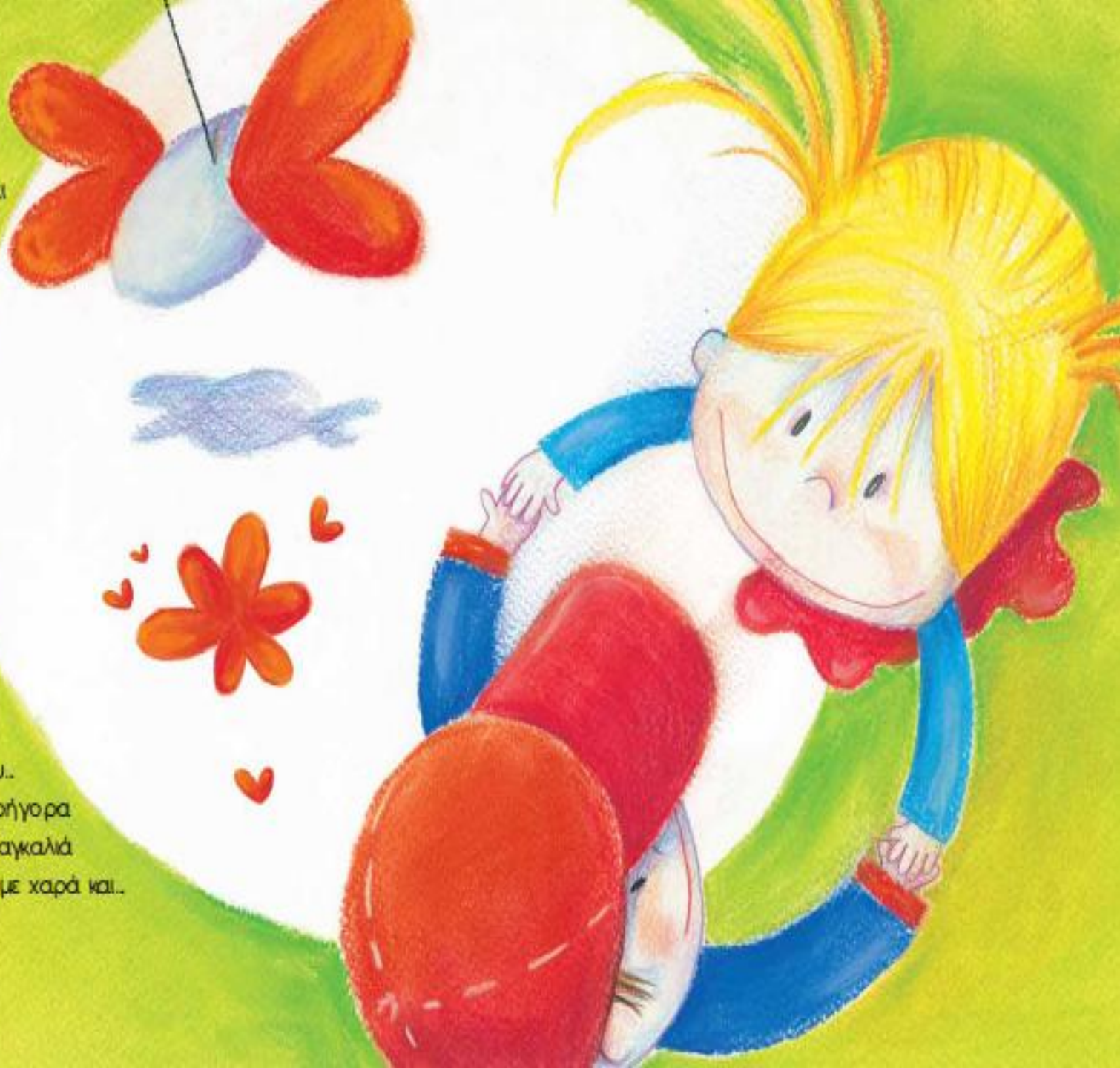

Η ησυχία είναι τόσο δυνατή,
που σου τρυπάει τ' αυτιά.
Καταλαβαίνουμε αμέσως τι
συμβαίνει. Τα παιδιά είναι
κωφάλαλα και ο
δάσκαλός τους
τους μιλάει στη
γλώσσα τους,
τη νοηματική.
Έχω μείνει
ακίνητη και γω
και νιώθω ένα
φτερούγισμα στην
καρδούλα μου, που
όσο πάει γίνεται όλο και
πιο δυνατό.

TAM-TAM
TAM

Ξεχωρίζω το κόκκινο καπελάκι του φίλου μου ανάμεσα στα παιδιά του σιωπηλού ημικύκλιου. Στρέφει το κεφάλι του και με βλέπει κι αυτός! Τα μάτια του φωτίζονται από τη χαρά! Ο δάσκαλός του τελειώνει τη νοηματική ομιλία του και το ημικύκλιο διαλύεται. Τα παιδιά σκορπίζουν ολόγυρά μου. Συνεχίζω να μένω ακίνητη - πιο ακίνητη και από τα βαλοσαμωμένα ζώα γύρω μου.. Το κόκκινο καπελάκι τρέχει γρήγορα κοντά μου. Μου ανοίγει την αγκαλιά του γελαστό. Χώνομαι μέσα με χαρά και..

γρήγορα τον αρπάζω από το χέρι και αρχίζουμε να γλιστράμε αθόρυβα στο γυαλισμένο πάτωμα ως την άλλη άκρη της αίθουσας, ποιος θα φτάσει πρώτος! Και φυσικά (και ευτυχώς) κάποιος φωνάζει:

«Στιπ.. Παλιόπαιδα.. Δείξτε λίγο σεβασμό!»
Κι έτσι, βρίσκω ευκαιρία να το βροντοφωνάξω,
ΕΓΩ και για τους ΔΥΟ:
«Δεν είμαστε παλιόπαιδα. Είμαστε οι ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΦΙΛΟΙ!»